

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Розділ 1

На Петсонів будинок падав сніг. Часом він не переставав цілий тиждень, тож тепер і хата, і дровітня, і вбиральня, і курник, і столярня опинилися під білим покривалом. Довколишні поля і луки вкрив м'якенький біленький сніжок, так само, як і гілля на деревах у лісі. Усе мало такий вигляд, як завжди, коли наближалось Різдво.

Петсон та Фіндус сиділи за столом, снідали кашею й дивилися на сніжинки, що кружляли за вікном.

– Уже недовго й до Різдва, Фіндусе, – мовив Петсон.

Фіндус своїм великим і вказівним кігтем зробив коло й став зирити крізь нього та вдавати, ніби ловить сніжинки.

– Он як!.. А скільки це – «недовго»? – спитав він, хапаючи сніжинку.

– Двадцять чотири дні.

Фіндус здригнувся й перелякано вп'яв очі в дідуня.

– Двадцять чотири дні! Та це ж ціла вічність! Більше тижня!

– Та дні пролетять дуже швидко. А нам тим часом багато чого треба зробити. Напекти перцевого печива, поприбирати, поставити ялинку й вигадати якісь різдвяні подарунки...

– А чого до нас не приходить гном із подарунками? – перебив Фіндус.

– Гном? Що ти знаєш про гнома? – Петсон здивовано глянув на кота. Насправді ні про якого гнома раніше ніколи розмова не заходила. Коти, як правило, святкують Різдво без гномів. Та Фіндус, звісно, був не такий, як інші коти.

– Я чув, як діти розповідали, що гном приносить різдвяні подарунки. Напевно, він прийде і до нас, – сказав Фіндус.

– Атож, хоч, мабуть, він про нас не знає, – додав Петсон.

– Він про нас не знає?! Але ж ми є! – сторопів Фіндус. – А ти не можеш йому про нас розповісти?

Петсон поволі жував кашу, щоб мати вдосталь часу на роздуми. Добре було б переконати Фіндуса, що гном прийде, але йому не хотілося обіцяти забагато.

– Ну-у... Мабуть, можу... – зрештою відповів Петсон. – От тільки ніколи не маєш певності, що його застанеш. Ніхто не знає, де він живе. Але є сенс спробувати спосіб, до якого ми іноді вдавалися, коли я був малий. Хоч і не завжди. Ніколи не знаєш, як той гном поведеться.

– Ти був малий? – спитав Фіндус і зацікавлено глянув на дідуна.

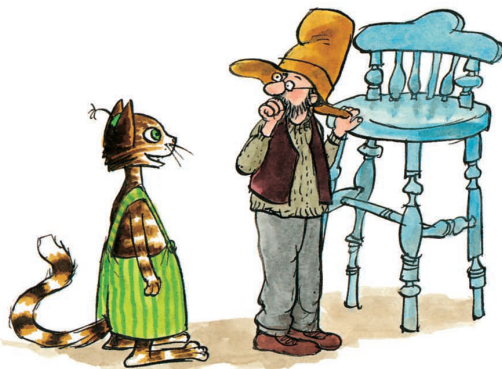
– Певна річ, – відповів Петсон. – Як і всі.

– В тебе й тоді була борода?

– Ще б пак! Я тоді був такий самий, як тепер, тільки менший.

– Якого ти був росту?

– Ну... півметра, десь так. Потім виріс, напевно, з метр...

Фіндус захихотів і знов спитав:

– І як же ви спілкувалися з гномом?

– Ну, ми писали на папірчику свої побажання і клали його в зліплену сніжку, – заходився пояснювати Петсон. – Увечері викладали на подвір'ї гору зі сніжок, а зверху клали сніжку, всередині якої ховали список бажань. Якщо наступного ранку снігова гора була розвалена, ніхто не мав сумніву, що гном навідувався і забрав список бажань. Це означало, що згодом він прийде на Святвечір.

Фіндус так розхвилювався, що аж підскочив:

– І ми так зробимо! Зараз же! Що таке список бажань?

Петсон пояснив, що таке список бажань. Єдине побажання, яке Фіндусові спало на гадку, то це іще одна лижва. Річ у тім, що торік узимку Петсон мав зробити котові лижви, але встиг лише одну. Потім дідуня обсіли якісь інші клопоти, далі настала весна, а за нею й літо, і він зовсім забувся про лижви. Але Фіндус вважав, що другу лижву дідунь зробить і сам. А от від гнома йому хотілося отримати сюрприз. Петсон написав на аркуші паперу: **«Сюрприз»**.

– А ще я хочу, щоб гном прийшов. Неодмінно це напиши, – попросив Фіндус.

Петсон дописав: **«Щоб гном прийшов на Святвечір»**.

– Ну от, – мовив Петсон. – Тоді вкладемо цю записку в сніжку. Але спершу доїж кашу.

– Та... Я трохи лишив курям, – сказав Фіндус. – Вони люблять холодну кашу. А зараз ходімо викладати гору зі сніжок.

Петсон та Фіндус виклали гору зі сніжок перед самісіньким вікном, щоб усе було видно, коли вони сидітимуть за столом. Фіндус зліпив останню сніжку і поклав у неї список бажань.

– Тепер почекаємо, доки смеркне, і тоді засвіtimo у сніжковій горі ліхтар, щоби було світліше, – сказав Петсон.

– То гном не прийде, поки ми не засвіtimo ліхтаря? – поцікавився Фіндус.

– Атож, – відповів Петсон. – Ліхтаря треба засвітити. І щоб надворі було темно. Гном не любить приходити даремно.

Котикові не терпілося дочекатися, коли вже смеркне. Петсон наносив дров і відкидав сніг, та хоч і минула добра година, надворі досі було видно. Коли вони знов зайшли в хату, Фіндус запитав, чи скоро споночіє.

– За три-чотири години, – відповів Петсон.

– Коли буде три-чотири години?

– Ще не скоро. Можеш глянути на годинник.

Фіндус побіг у вітальню подивитися на годинник із зозулькою, що висів на стіні. І довгенько там сидів.

– Петсоне! Нічого не виходить! Я не відводжу від годинника очей, а надворі все не поночіє.

Петсон зайшов у вітальню й собі подивився на годинник. Той стояв.

Дідуньо підтягнув гирі й накрутив стрілки. Щоразу, як велика стрілка ставала прямо, йому доводилося чекати, поки зозулька вилізе з віконця й закує. Вона кувала дуже багато разів, перш ніж годинник показав пів на другу.

– Коли довга стрілка стоятиме прямо, а маленька зупиниться на цифрі чотири, знай – то четверта година. Тоді напевно спочіє, – сказав Петсон. – Ти краще щось роби собі. Бо коли чекаєш, час тягнеться поволі.

Фіндус погарцював трохи на канапі. Раз по раз він позирав у вікно, щоб побачити, чи спочіло надворі. Тоді знов подивився на годинник. Як же поволі йде час! Стрілки ледве рухаються.

Урешті-решт Фіндус вибрався на стілець і перевів довгу стрілку. Спершу вилізла зозулька й двічі прокувала, потім прокувала чотири рази. Кіт помчав у кухню, де Петсон читав за столом газету.

– Четверта година, уже спочіло! – закричав він. – Пора світити ліхтар!

– Е ні, – відповів Петсон, дивлячись на кота поверх окулярів. – Я знаю, що ти встругнув. Але надворі ще білий день. Коли спочіє, сніжкової гори не буде видно.

Фіндус усівся на столі дивитися надвір. Стало дуже поволі смеркатися, але не дуже темніло. Що тут було казати?!

Гору зі сніжок ледь-ледь видно, подумав він і примружив очі. Тепер стало видно набагато краще. Тоді Фіндус примружився так, що мало не задрімав.

– Петсоне, я більше не бачу сніжкової гірки. Пора вже засвічувати.

Дідуньо звів очі на кота, що сидів на столі. Вигляд у того був сонний. Тоді Петсон зітхнув і відклав газету.

– Просто жах, як сьогодні тягнеться час, – сказав він. – Мабуть, ходімо надвір засвічувати ліхтар.

Фіндус знов усівся на столі дивитися на ліхтар, що світився надворі. Там сутеніло та сутеніло. Зрештою стало видно лише світлу місцину, що відбивалася у віконній шибці. Кіт притулився носом до самої шибки, аби поба-

чити, що відбувається надворі. Йому не хотілося прогавити, коли прийде гном.

– Він може забаритися, – сказав Петсон. – Очевидно, гном не прийде, поки ти не заснеш. Мабуть, він стоятиме за деревом і дивитиметься, коли ти заснеш, а тоді вже підкрадеться до сніжкової гори.

Фіндус намагався удати, що спить. Дивився у вікно примруженими очима. Він бачив слабеньке світло, що пробивалося зі сніжкової гори, все інше було темне. Фіндус незчувся, як у нього під опущеними повіками пропливло останнє зображення, та й заснув.

